

**Ејми ја нема
Џилијан Флин**

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоинствени за нивното време...

Наслов на оригиналот

Gone girl

© 2012 Gillian Flynn

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2013

Сите права обезбедени и задржани во договор со The Crown Publishing Group

Превод Ивана Николовска

Стручна редакција Ана Кулеванова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ЕЈМИ ЈА НЕМА

Џилијан Флин

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ПРВ ДЕЛ

**МОМЧЕТО ЈА ГУБИ
ДЕВОЈКАТА**

НИК ДАН ДЕНТА

Кога мислам на жена ми, јас секогаш мислам на нејзината глава. Нејзиниот облик, за почеток. Уште првиот пат кога ја видов, прво го видов задниот дел од нејзината глава и имаше нешто многу прекрасно кај неа, кај нејзините линии. Како сјајно, тврдо зрно пченка. Таа го имаше она што Викторијанците би го нарекле *убаво обликувана глава*. Прилично лесно можеш да го замислиш черепот.

Јас би ја препознал нејзината глава секаде.

И она што е во неа. Мислам и на тоа: на нејзиниот ум. Нејзиниот мозок, сите тие виуги и нејзините мисли како летаат низ тие спирали како брзи, избезумени стоноталки. Како дете, замислувам како го отворам нејзиниот череп, како чепкам низ нејзиниот мозок, обидувајќи се да ги фатам и смирам нејзините мисли. *За што размислуваш, Ејми?* Прашањето кое најчесто го поставувам во текот на нашиот брак, иако не на глас, иако не го поставувам на личноста која можеше да го одговори. Претпоставувам дека овие прашања се дел од секој брак, како темен облак: *Што размислуваш? Како се чувствувааш? Која си ти? Што си направивме еден на друг? Што ќе правиме?*

Моите очи се отворија точно во 06.00 часот. Немаше благо треперење на моите трепки, немаше нежно трепкање додека се будев. Будењето беше механичко. Како морничава вентрилоквист кукла на која ѝ се отвораат капациите: светот е црн и тогаш, време за шоу! 06.00 велеше часовникот - директно пред моето лице, првата работа која ја видов. 06.00. Се чувствував некако поинаку. Ретко се будев во така заокружено време. Јас бев човек кој се будеше во кривулести, нефиксирани времиња: 08.43, 11.51, 09.26. Мојот живот беше без аларми.

Баш во тој момент, сонцето се искачи над линијата на дабовите, откривајќи ја својата полна летна лутина.

Неговиот одраз паѓаше врз реката и кон нашата куќа, долг, обвинувачки прст насочен кон мене низ тенките завеси. Обвинувачки: *Виден си. Ќе бидеш виден.*

Се препелкав во кревет, нашиот њујоркшки кревет во нашата нова куќа, која сè уште ја викавме *нова куќа*, иако беа поминати две години откако се вративме овде. Тоа е изнајмена куќа покрај реката Мисисипи, куќа која асоцира на богато предградие, тип на куќа каква што посакував да имам како сиромашно дете. Тип на куќа која веднаш ти е позната: генерички голема, непредизвикувачка, нова, нова, нова куќа која жена ми ќе ја мрази - и ја мразеше.

„Да ја оставам ли душата пред врата пред да влезам внатре?“ Нејзината прва реченица кога пристигнавме. Тоа беше компромис: Ејми сакаше да изнајмиме, не да купиме, во мојот мал роден град Мисури, нејзина силна надеж дека нема да останеме долго заглавени тука. Но единствените куќи кои се издаваа беа нач'чкани една до друга во ова неразвиено подрачје: минијатурен град на духови каде речиси сите куќи се во сопственост на банката уништена од рецесија, соседство затворено уште пред да се отвори. Тоа беше компромис, но Ејми не го сфаќаше така, ни најмалку. За Ејми, ова беше казнен каприц од моја страна, гнасно, себично вртење на нож. Јас ја одвлечкав, како пештерски човек, во град кој таа агресивно го избегнуваше и ја натерав да живее во еден од оние типови на куќи кои порано ги исмејуваше. Претпоставам дека не може да се смета за компромис ако само едниот од двајцата мисли така, но нашите компромиси обично изгледаа така. Едниот од нас секогаш беше лут. Обично Ејми.

Немој да ме обвинуваш мене за оваа конкретна неправда, Ејми. Неправдата Мисури. Обвини ја економијата, обвини ја лошата среќа, обвини ги моите родители, обвини ги твоите родители, обвини го интернетот, обвини ги луѓето кои користат интернет. Јас порано бев писател. Бев писател кој пишував за телевизијата и филмовите и книгите. Тоа беше порано, кога луѓето читаа весници, печатени работи, порано, кога на некој

му беше гајле што мислам јас. Имав пристигнато во Њујорк во доцните деведесетти години, последниот здив на убавите денови, иако тогаш никој не го знаеше тоа. Њујорк беше преполн со писатели, *вистински писатели*, бидејќи постоеја списанија, *вистински списанија*, еден куп. Ова беше тогаш кога интернетот сè уште беше само едно егзотично милениче кое се чуваше во кошевите на издавачкиот свет - фрли му некоја ронка, гледај го како танцува на краткото ременче, ох колку слатко, дефинитивно нема да нè убие сред ноќ. Размислете: време кога тазе дипломираните деца од факултет можеа да дојдат во Њујорк и некој да им плати за да пишуваат. Ние немавме поим дека почнуваме со кариери кои ќе исчезнат за една декада.

Јас имав работа единаесет години и одеднаш немав, е толку беше брзо. Во целата земја, списанијата згаснуваа, се заразуваа од ненадејната инфекција донесена со пропаднатата економија. На писателите (мојот тип на писатели: амбициозни новелисти, замислени мудреци, луѓе чији мозоци не работат доволно брзо за да пишуваат блогови или твитови, во основа стари, тврдоглави фалбации) им дојде крајот. Ние бевме како производители на женски шапки или камшици: нашето време беше завршено. Три недели откако јас ја изгубив работата, Ејми ја изгуби нејзината. (Сега можам да ја почувствувам Ејми како ме гледа преку рамо, како цинично се смешка на времето кое го потрошив дискутирајќи за мојата кариера, мојата несреќа и отфрлајќи го нејзиното искуство со една реченица. Тоа, би ви рекла таа, е толку типично. *Баш личи на Ник*, би рекла таа. Тоа беше нејзин рефрен: *баш личи на Ник, да...* и што и да следеше после тоа, што и да *личеше на мене*, беше лошо.) Двајца невработени возрасни, ние ги минувавме неделите лутајќи низ нашата кука во Бруклин во чорапи и пижами, игнорирајќи ја иднината, расфрлајќи неотворена пошта по масите и каучите, јадејќи сладолед во десет наутро и спиејќи попладне.

Тогаш, еден ден, засвоне телефонот. На другиот крај од линијата беше мојата сестра близначка. Марго

се имаше преселено во нашиот роден град откако и самата ја загуби работата во Њујорк претходната година - девојката е еден чекор пред мене во сè, дури и во посраната среќа. Марго се јави од стариот добар Норт Картејџ, Мисури, од куќата каде што пораснавме и додека го слушав нејзиниот глас, ја видов на десетгодишна возраст, со темна коса како шлем и комбинезон фармерки, како седи на задниот трем кај баба ми и дедо ми, нејзиното тело свиткано како стара перница, нејзините слаби нозе брцнати во вода, како ја гледа реката околу стапалата бели како риби, така сконцентрирано, бескрајно прибрано дури и како дете.

Гласот на Го беше топол и жив дури и додека ми ги соопштуваше неубавите вести: нашата непобедлива, непокорна мајка умираше. Нашиот татко беше на самиот раб - неговиот (гнасен) ум, неговото (мизерно) срце, двете слаби и мрачни. Но изгледаше како мајка ми да ќе го претигне. Таа имаше уште шест месеци, можеби година. Можев да забележам дека Го самата имаше отидено да се види со докторот, ја замислив како сериозно пишува забелешки со нејзиниот неуреден ракопис и беше расплакана додека се обидуваше да го дешифрира она што го напишала. Дати и дози.

„Па, да го ебам, немам поим што пишува тука, деветка ли е? Има ли тоа некаква смисла?“ рече таа и јас ја прекинав. Ова беше задача, цел, подадена во дланката на мојата сестра како слива. Малку ми требаше да почнам да плачам од олеснување.

„Ќе се вратам, Го. Ќе се преселиме таму. Не би требало да го правиш ова сама.“ Таа не ми веруваше. Можев да ја чујам како дише од другиот крај на линијата. „Сериозен сум, Го. Зошто да не? Тука и така нема ништо.“

Долго издишување. „А Ејми?“

Тоа е она за што не одвоив доволно време да размислам. Јас просто претпоставив дека ќе ја спакувам мојата жена од Њујорк со нејзините њујоршки интереси, со нејзината њујоршка гордост, дека ќе ја тргнам од нејзините родители Њујорчани - ќе го оставиме зад себе луѓиот и возбудлив Менхетен - дека ќе ја пресадам во мало

гратче покрај реката во Мисури и дека сè ќе биде во ред.

Тогаш сè уште не сфаќав колку бев будалест, колку оптимистичен, колку, да, *баш личи на Ник* што мислев така. Што не знаев до каква мизерија ќе води сето тоа.

„Ејми ќе биде добро. Ејми...“ Ова беше моментот каде требаше да речам „Ејми ја сака мама.“ Но не можев да ѝ речам на Го дека Ејми ја сака нашата мајка, затоа што и после толку време, Ејми едвај ја познаваше нашата мајка. Нивните неколку средби двете ги оставија збунети. Ејми со денови ги анализираше нивните разговори - „А што мислеше со...“ - како мајка ми да беше некоја примитивка, жена од некое племе дојдена од некоја тундра со раце полни живо месо од јак која се обидува да добие нешто од Ејми, нешто што не може да се добие.

На Ејми не ѝ беше гајле дали ќе го запознае моето семејство или не, не ја интересираше каде сум се родил, а јас сепак од некоја причина мислев дека преселувањето во мојот роден крај би било добра идеја.

Мојот утрински здив ја стопли перницата, а јас ја сменив темата во мојот ум. Денес не беше ден за преиспитување или каење, денес беше ден за дејствување. Долу можев да го чујам враќањето на одамна изгубените звуци: Ејми како прави појадок. Трескање на дрвените шкафчиња (*бам-бам!*), свечкање на метал и стакло (*динг-ринг!*), пребарување на чинии и тави (*рас-трас!*). Кулинарски оркестар кој се штима, енергично тропа и свечка додека се приближува кон крајот, тава се тркала по подот и удира во сидот. Долу се подготвуваше нешто импресивно, најверојатно креп, затоа што тој е специјален, а Ејми денес ќе сака да зготви нешто специјално.

Ни беше петгодишнина од брак.

Се симнав по скалите бос и застанав на работ, слушајќи, со прстите допирајќи го големиот килим кој Ејми го мразеше од принцип, додека се обидував да одлучам дали сум подготвен да ѝ се придружам на жена ми. Ејми беше во кујната, несвесна за моето колебање. Таа си потпевнуваше нешто меланхолично и познато. Се напрегнав за подобро да ја чујам песната - народна?

приспивна? - и тогаш сфатив дека тоа беше песната од *М.А.С.Н: Самоубиството е безболно*. Се симнав долу.

Застанав покрај вратата, гледајќи ја жена ми. Нејзината светло руса коса како путер беше собрана, опавчето весело се нишаше како јаже за скокање, а таа отсутно си го шмукаше изгорениот прст, сè уште потпевнувајќи околу него. Тивко си пееше само за себе, затоа што никогаш не можеше да ги запомни точните текстови на песните. На почетокот кога се гледавме, еднаш на радио почна една песна: „Таа како да има невидлив допир, јее.“ А Ејми наместо тоа тивко си испеа „Таа ја зема мојата капа и ја става на горната полица.“ Кога ја прашав зошто мисли дека нејзиниот текст воопшто би можел да биде приближно точен, таа ми одговори дека отсекогаш мислела дека жената во песната навистина го сака мажот затоа што ја ставила неговата капа на *горната* полица. Уште тогаш знаев дека ми се допаѓа, дека навистина ми се допаѓа, оваа девојка која имаше објаснување баш за сè.

Има нешто вознемирувачко во тоа да се присетиш на топол спомен и да се почувствувањаш ужасно ладно.

Ејми сирна во храната која се пржеше во тавата и излижа нешто од зглобот. Таа изгледаше триумфално, славенички, како навистина добра сопруга. Ако ја прегрнев, знаев дека ќе мириса на боровинки и шеќер во прав.

Кога ме забележа како стојам таму во неуредни боксерки, со разбушавена коса, таа се потпре на шанкот и рече: „Здраво, убав.“ Моето грло го затворија страв, ужас и гнев. Си помислив: *Добро, ајде...*

Многудоцневна работа. Јас исестра ми имав направено една многу откачена работа кога се преселивме тука. Го имавме направено она што отсекогаш зборувавме дека ќе го направиме. Отвориме бар. Позајмивме пари од Ејми за да го направиме ова, 80,000 долари, што порано не беше ништо за Ејми, но до отворањето стана скоро сè. Се заколна дека ќе ѝ ги вратам парите со камата, дека нема да бидам маж кој позајмува од својата жена - можев да го почувствувам татко ми како ги искривува усните

од самата помисла. *Па, постојат секакви типови на мажи, неговата најосудувачка фраза, втората половина оставена недокажана, а ти си од погрешниот тип.*

Но искрено, одлуката беше практична, паметен бизнис потег. И на Ејми и мене ни требаа нови кариери; ова можеше да биде мојата. Знаев дека и таа ќе избере своја еден ден или не, но во меѓувреме, ова беше приход, овозможен од последните пари од штедниот фонд на Ејми. Како и куќата која ја изнајмив, така и барот се појавуваше во моите спомени од детството - место каде одеа само возрасните и правеа она што прават возрасните. Можеби тоа беше причината поради која бев толку упорен во намерата да го купам. Откако ја изгубив работата, тоа е потсетник дека јас сум, после сè, возрасен човек, корисно човечко суштество, иако ја загубив кариерата која правеше да бидам сите тие работи. Нема повторно да ја направам таа грешка: писателите ќе продолжат да исчезнуваат и да бидат победувани од страна на интернетот, на рецесијата, на американската јавност која повеќе би сакала да гледа телевизија, да игра видео игри и електронски да ги информира своите пријатели дека *дождот е за никаде!* Но никаде не постои апликација за да испиеш чаша виски во темен ладен бар на топол ден. Светот секогаш ќе сака пијалак.

Нашиот бар е бар со комбиниран, мешан декор. Најдобрата работа во него е викторијанскиот шанк на кој глави од змејови и ангелски лица излегуваат од дабовото дрво - екстравагантен дрвен производ во овие посрани, пластични денови. Остатокот од барот е всушност посран, збир на најбедните дизајнерски понуди од секоја декада. Стар линолеумски под чии рабови се свиткаа нагоре како крајчиња од изгорен тост; сомнителни дрвени сидови како извадени од домашна порно снимка од седумдесеттите години; халогени ламби случајно донесени од мојата соба во интернатот од 1990 година. Крајниот ефект е чуден - изгледа како да си некаде дома, а сепак е бар. Местото е весело и друштвено.

Го крстивме барот *Барот*. „Луѓето ќе мислат дека сме иронични, а не креативно банкротирани“, заклучи Го.

Да, мислевме дека сме досетливи Њујорчани - дека името е шега која никој друг нема да ја разбере како ние. Ги замислувавме локалните жители како збунето ги збрчкуваат носовите: *зошто го крстивте Барот?* Но нашата прва муштерика, жена со сива коса и розови тренерки, рече, „Ми се допаѓа името. Како во *Појадок кај Тифани* кога мачката на Одри Хепберн се вика Мачка.“

После тоа се чувствувавме многу помалку супериорни, што беше добра работа.

Паркирав на паркингот и излегов од автомобилот. Погледнав околу себе, восхитувајќи ѝ се на околината: поштата преку улица (сега затворена во сабота), зградата со канцеларии малку подолу (сега целосно затворена). Градот не беше успешен и просперитетен, не повеќе. По ѓаволите, не беше дури ни оригинален, со оглед на тоа што во Мисури имаше два града Картејџ - нашиот технички е Северен Картејџ: во основа, старо предградие со средна големина затапено во напредокот. Како и да е, тоа беше местото каде што пораснала мајка ми и каде што не израснала мене и Го, па имаше историја. Барем моја. Додека одев кон барот по паркингот, погледнав право пред себе накај патот и ја видов реката. Тоа е она што отсекогаш сум го сакал кај овој наш град: овој град не е изграден на некој безбеден гребен кој гледа кон реката Мисисипи - ние сме *на* Мисисипи. Можам да тргнам по патот и директно да влезам во водата. Секоја градба во центарот на градот има рачно нацртани линии од тоа каде удрила реката за време на поплавите.

Реката не беше надојдена сега, но течеше силно и брзо. Со нејзино темпо се движеше и долгата редица мажи, со очите вперени во нивните стапала, рамениците згрчени, упатени... никаде. Додека гледав, еден од нив ненадејно ја крена главата и ме погледна. Ја свртев главата. Почувствував ненадејна, моментална, силна потреба да влезам внатре. Додека да поминам десет метри, вратот ми беше покриен со пот. Сонцето сè уште беше луто око на небото. *Виден си.*

Стомакот ми се стегна и почнав да се движам побрзо. Ми требаше пијалак.

ЕЈМИ ЕЛИОТ**8^{ми} Јануари 2005****-Дневник-**

Тралала! Додека го пишувам ова, се смеам од уво до уво како посвоено сираче. Се срамам од тоа колку сум среќна, како некој стрип од тинејџерка која зборува на телефон со косата врзана во опавче, а меурчето над мојата глава вели: *Запознав момче!*

Но така е. Ова е техничка, емпириска вистина. Запознав момче, одличен, прекрасен тип, смешен, кул тип. Дозволете ми само да ја поставам сцената затоа што заслужува да биде добро опишана за поколението. (Не, ќе ве молам, не сум до толку забегана, поколението! Ха.) Но сепак. Не е вечерта на Нова Година, но сепак е нова година. Зима е: рано се стемнува, смрзнувачка ладно.

Кармен, нова пријателка - полу пријателка, едвај пријателка - ме наговори да отидеме во Бруклин на една од нејзините писателски забави. Сега, јас сакам писателски забави, сакам писатели, јас сум дете на писатели, јас сум писателка. Сè уште обожавам да го чкрткам тој збор - ПИСАТЕЛКА - секогаш кога треба да ја наведем мојата професија на некој формулар или прашалник. Добро, јас пишувам тестови и квизови за карактер, не пишувам за големите проблеми на денешницата, но мислам дека е фер да се каже дека сум писател. Го користам овој дневник за да станам подобра во тоа: да ги изострам моите способности, да приберам детални опсервации. Да ги извежбам техниките како *покажи, не кажувај* и сите тие писателски срања. (Се смеам како посвоено сираче, мислам, тоа не е лошо, ајде сега.) Но навистина, мислам дека моите тестови ме квалификуваат за тоа, така?

Се наоѓате на забава, опкружени со талентирани писатели, вработени во популарни и почитувани весници и списанија. Вие едвај пишувате тестови и квизови за жени. Кога некој ќе Ве праша што работите, Вие:

а) Се засрамувате и велите: „Јас сум обична писателка на тестови, тоа е будалеста работа!“

б) Веднаш заземате одбранбен став: „Сега сум писателка, но размислувам за нешто попредизвикувачко и поисплатливо - зошто, што работите Вие?“

в) Наоѓате гордост во сопствените достигнувања: „Пишувам тестови за карактер, употребувајќи го знаењето кое го стекнав со моето магистрирање на психологија - ох, и еден забавен факт: јас сум инспирација за еден многу сакан лик од книги за деца, сигурна сум дека го знаете, *Неверојатната Ејми*?“ Аха, па можеш да ми се фатиш снобу!

Одговор: В. Дефинитивно В.

Како и да е, забавата ја организира еден добар пријател на Кармен кој пишува за филмови за едно филмско списание и кој е многу смешен, според Карен. За момент сум загрижена дека таа сака да нè намести и спои: не сум заинтересирана некој да ме спојува со некого. Мене човек треба да ме фати во заседа, неподготвена и несвесна, како некој љубовен див лов. Инаку сум премногу нервозна и самосвесна. Чувствувам како насила се обидувам да бидам шармантна и тогаш сфаќам дека очигледно се обидувам да бидам шармантна и тогаш се обидувам да бидам уште пошармантна за да надоместам за лажниот, вештачки шарм и дотогаш практично сум претворена во Лајза Минели: танцувам во хеланки и светкаво боди, те молам и преколнувам да ме сакаш.

Но не, додека Кармен преде и се топи зборувајќи за нејзиниот пријател, јас сфаќам дека тој ѝ се допаѓа нејзе. Добро.

Се качуваме по три ката скали и влегуваме во хаос од топли тела и писателство: куп очила со црни рамки и залижани коси; имитација на западњачки кошули и ролки; црни волнени палта расфрлени врз каучот и на подот; постер за германски филм (*Ihre Chance war gleich Null!*) залепен врз сид со испукана боја. Низ звучниците Франц Фердинанд: „Изведи ме.“

Група момци висат во близина на масата каде е поставен целиот алкохол, дополнувајќи ги своите чаши после секоја голтка, свесни уште колку малку останува за да се подели. Јас влегувам, подавајќи ја пластичната чаша кон центарот како уличен свирач и добивам неколку коцки мраз и малку вотка. Освен ако некој не излезе да купи алкохол, нашата судбина наскоро ќе се сведе на едно шише зелен ликер од јаболко кој изгледа смртоносно, а очигледно никој нема намера да излезе затоа што сите веруваат дека тие излегле последниот пат. Забавата е јануарска, дефинитивно, сите сè уште се зашеметени и предозирани со шеќер од празниците, мрзеливи и нервозни во исто време. Забава каде луѓето премногу пијат и мудро ги одбираат своите вербални битки, дувајќи чад од цигара низ отворен прозорец дури и откако домаќинот ќе побара од нив да излезат надвор. Веќе сме разговарале на илјадници празнични забави, повеќе немаме што да си кажеме еден на друг, на сите ни е групно здодевно, но не сакаме да се вратиме на јануарскиот студ.

Ја изгубив Кармен поради нејзиното момче, домаќин - тие разговараат во кујната, двајцата со сведнати раменици, лицата свртени едно кон друго, формираат облик на срце. Добро. Размислувам да каснам нешто, чисто колку да имам што да правам наместо да стојам во центарот на просторијата и да се смеам како ново дете во училишница. Но веќе нема речиси ништо за јадење. Малку чипс стои на дното од една голема чинија. На масичката за кафе има послужавник полн со стари моркови и целер кои никој не ги допира, опкружени со расфрлени цигари како да се стапчиња од зеленчук. И јас ја правам мојата работа, мојата импулсивна работа. Што ако сега скокнам од балконот во театарот? Што ако му пуштам јазик на бездомникот кој седи спроти мене во подземната? Што ако си седнам на подот сосема сама и ако изедам сè од послужавникот, вклучувајќи ги и цигарите?

„Те молам немој да јадеш ништо од таа зона“, вели тој. Тоа е тој. (бум-бум-БУУУУМ!) Но јас сè уште не знам дека е тој. (бум-бум-бууууум). Знаам дека е тип кој

ќе зборува со мене, тој ја носи својата ароганција како испеглана маица, но добро му стои. Тој е од оние типови кои се носат како често да добиваат секс, тип кој сака жени, тип кој навистина би можел добро да ме избебе. Би сакала да бидам добро избебена! Мојот љубовен живот како да ротира околу три типа на мажи: ученичиња од приватни училишта кои веруваат дека се ликови од литературен класик; слаткоречиви бизнисмени од Волстрит со значајна за доларче во очите, ушите, устите; и чувствителни, паметни момци кои се толку самосвесни што сè изгледа како шега. Првиот тип, ликовите од книгите обично се неефективно драматични во кревет, многу врева и акробации, а никаков краен ефект. Финансиските момци стануваат млитави, меки. Паметните момци ебат како да компонираат некоја песна на гитара: оваа рака затегнува малку тука, па после овој прст со мрдање дава бас ритам... Звучам многу оросписки, зар не? Почекајте само да избројам колку... единаесет. Не е лошо. Отсекогаш сум сметала дека дванаесет е солидна, разумна бројка за да завршиш со неа.

„Сериозно“, продолжува Број 12. (Ха!) „Тргни се од послужавникот. Џејмс има уште три работи за јадење во фрижидерот. Можам да ти направам маслинка со сенф. Но само една маслинка.“

Но само една маслинка. Реченицата не е којзнае колку смешна, но веќе ја чувствувам како некоја наша, заедничка шега, приватна шега која ќе станува сè посмешна со носталгичното повторување. Си мислам: за година дена отсега, ќе се шетаме по Бруклинскиот мост на зајдисонце и едниот од нас ќе шепне, „Но само една маслинка“ и двајцата ќе почнеме да се смееме. (Тогаш сфаќам што правам. Ужасно. Кога тој би знаел дека веќе размислувам за нас двајца после година дена, би прснал да бега, а јас би била приморана да го бодрам.)

Во основа, ќе признаам, се смеам затоа што тој е прекрасен. Толку убав што ти го одвлекува вниманието, оној тип на изглед кој не ти дава да ги одлепиш очите од него, те тера на глас да го кажеш тоа - „Знаеш дека си прекрасен, така?“ - само за да ја елиминираш непријатноста и да

можеш да продолжиш со разговорот. Можам да се обложам дека мажите го мразат: Тој изгледа како лошо, богато момче во тинејџерски филм од осумдесеттите - бандитот кој ги малтретира чувствителните типови, оној кој ќе заврши со размачкана пита во лицето, шлагот залепен на неговата крената јака додека сите во кафетеријата навиваат.

Но тој не се однесува така. Неговото име е Ник. Прекрасно име, го обожавам. Прави тој да изгледа fino и обично - а и таков е. Кога ми го кажува своето име, јас велам, „Е тоа е вистинско име.“ Тој се развеселува и откопува некоја фраза: „Ник е тип со кој можеш да пиеш пиво, тип кој нема да се налути ако му повратиш во автомобилот. Ник!“

Тогаш продолжува со серија ужасни игри на зборови. Не успевам да ги сфатам сите, но поврзувам три четвртини од неговите филмови од цитати. Ми ја дополнува чашата без да побарам, некако успевајќи да дојде до последниот добар пијалак. Тој ме присвојува, полага право врз мене, закопува знаме: *прв дојдов тука, таа е моја, моја*. Чувството е добро, после мојата скорешна серија на нервозни, пост феминистички мажи полни со почит, да бидеш нечија територија.

Тој има прекрасна насмевка, како мачка. Како ми се смее, би можел да почне да искашлува жолти пердуви од птичка. Не ме прашува што работам, што е сосема во ред, што е промена. (Јас сум писателка, го спомнав тоа?) Ми зборува со својот интересен акцент од Мисури; роден е и пораснат во близина на Ханибал, домот на Марк Твејн, инспирацијата за Том Соер. Ми кажува дека работел на параброд кога бил тинејџер, вечера и џез за туристите. И кога почнувам да се смеам (разгалена, разгалена девојка од Њујорк која никогаш не ги посетила тие големи, средни држави, тие држави каде многу други луѓе живеат), тој ме информира дека Мисури е магично место, најубавото на светот. Дека не постои поволшебна држава.

Очите му се палави и ѓволести, трепките долги. Можам да замислам како изгледал како момче.

Делиме такси возило до дома додека уличните светилки фрлаат сенки од кои ти се врти, а автомобилот брза како некој да нè брка. Кога стигнуваме на дванаесет блока од мојот стан, веќе е еден часот после полноќ, па излегуваме од таксито на студот и влегуваме во *Што сега?*

Ник почнува да ме испраќа до дома, неговата рака на долниот дел од мојот грб, нашите лица згрчени од студот. Додека вртиме на аголот, во малата локална пекарница испорачуваат шеќер во прав, го внесуваат во вреќи како да е цемент, па не можеме да видиме ништо, освен сенките на луѓето кои го испорачуваат во белиот сладок облак. Облакот се разнесува по улицата, па Ник ме повлекува кон себе и повторно ми се насмевнува така. Зема една локна од мојата коса помеѓу прстите и поминува по неа до самиот крај, повлекувајќи ја двапати, како да свони на свонче. Трепките му се покриени со белиот прав и пред да се наведне, тој го допира шеќерот на моите усни за да може да ме вкуси.